

[K. Helveg Petersen.]

forudsætninger er til stede — ganske uanset hvad det offentlige gør.

Vi må ikke glemme, at den øgede velstand vil skabe muligheder for, at folk kan ofre mere på kulturel virksomhed, hvis de virkelig har et behov derfor. Det er jo det, det drejer sig om: at skabe et behov hos de enkelte for den kunstneriske virksomhed. Vi førte for nogen tid siden her i det høje ting en debat om læreruddannelsen, vi var inde på de musiske fag, og jeg mener, at vi ikke alene på seminarierne og i folkeskolen, men i alle uddannelsesformer, også når vi kommer til de højere uddannelser, bør være opmærksom på at fremme de musiske aktiviteter.

Jeg har engang i det høje ting under en debat om arbejdspladsernes problemer slået til lyd for, at man også kom til at anskue dem i sammenhæng med kulturudviklingen. Det har der ikke været nogen interesse for; men jeg tror ikke på, at man kan dele menneskets tilværelse i to halvdele, én, der knytter sig til arbejdspladsen, og en anden, der knytter sig til fritidslivet, og så tro, at der kommer harmoni ud af det, hvis der ikke er en vis syntese i det, der foregår de to steder. Jeg minder blot om, at der her virkelig ligger problemer, som vi slet ikke har rørt ved, og som vi må interessere os mere for.

Jeg forstår godt, at kulturministeren ikke er særlig glad for at modtage komplimenter, fordi et forslag om kulturcentre ikke er blevet fremsat. Det er aldrig morsomt at skulle holde et forslag tilbage, når det bygger på tanker, man i virkeligheden har megen sympati for, og det erklærede ministeren jo at hun havde for det forslag. Jeg vil for min part på det radikale venstres vegne gerne give udtryk for sympati for ideen. Den må ikke tages af folketingsets bord; selv om der ikke endnu formelt er noget forslag fremlagt, så har vi stiftet bekendtskab med synspunkterne, og vi må beskæftige os med dem, indtil vi finder den rigtige løsning. Der er nemlig brug for en forbedring af vilkårene for opfyldelsen af kulturelle behov og for fritidslivets udfoldelse. Jeg synes, det er rimeligt, at ministeren ønsker at undersøge, hvordan de forskellige love, som er gennemført under kulturministeriet af den højtæredede formand i den tid, formanden var

kulturminister, kan udbygges, så man måske ad den vej kan skaffe egnede og hensigtsmæssige lokaler.

Der er flere ting, der taler for ministerens beslutning om at tage denne stilling til sagen. Lad mig her pege på den vanskelighed, der ganske oplagt er forbundet med at administrere en kulturcenterlov, sådan som den er skitseret i betænkningen, i forhold til anden lovgivning. Der er jo i betænkningen et særligt afsnit, der handler om forholdet mellem kulturcenterlovgivningen og anden lovgivning, og det ser ganske udviklet ud. Det fremgår, at kulturcentre vil komme til at give plads for aktiviteter, som, hvis vi tager dem enkeltvis, omfattes af anden lovgivning. Så vidt det oplyses, drejer det sig vel om en halv snes love og bekendtgørelser, som kulturcenterlovgivningen støder op til. Det er vigtigt, forekommer det mig, at man under gennemgangen af de mange love, der her er tale om, prøver, om man kan nå frem til en større forenkling. I det hele taget må vi vel tit her i det høje ting erkende, at vi behandler problemer, der egentlig hører sammen, i forskellige love; vi mangler så tit overblik over de ting, vi har med at gøre; det gør vi også her. Derfor glæder vi os til at få en klarlægning af de muligheder, der måtte være for at skabe en større forenkling.

Må jeg her minde om folkebibliotekernes stilling; det er jo særlig dem, der kan være tale om. Det understreges i betænkningen, at visse folkebiblioteker kan tænkes udbygget, således at der ikke nødvendigvis ved siden af biblioteket bør etableres et kulturcenter. Det understreges også, at gennemførelsen af kulturcenter tanken ikke må ske på bekostning af udbygning af bibliotekerne. Se, med den formulering, der er givet i betænkningen om kulturcentres virksomhed, er der ikke blot taget hensyn til det, som man i snævrere forstand ville kalde kunstnerisk kulturel aktivitet, men der er også taget hensyn til fritidsinteressernes mangfoldighed, og jeg vil meget gerne understrege, at man har fået rækken af opgaver uddybet i det forslag, der findes i betænkningen. Det gøres derved muligt, at man kan tage hensyn til de mange niveauer, hvorpå vi må diskutere kulturproblemet. Det er allerede fremgået af den debat, der her har fundet sted, at vi må tale om kulturproblemet på adskillige niveauer. Det